

Medvedík

„Milujem ťa. Jednoducho ťa veľmi moc a moc a moc a moc milujem. Ty si fakt dobrý.“
Vyzliekla si biele športové tielko, hodila ho na podlahu a ostala stáť pred manželskou posteľou. Boris ležiac s jednou rukou za hlavou, odložil detektívku, ktoré bežne čítaval po neskorých večeroch pred spaním a zrakom začal prechádzať jej dokonalé vyšportované telo. Dlhé štíhle, čiernymi legínami obtiahnuté nohy, ploché pevné bruško, až za okraj narvatá čisto biela podprsenka a anjelská tvár s blond vlasmi zopnutými do copu. Zalapal po dychu a oči mu skĺzli naspäť na oblasť pod krkom. Uprene sa zadíval a vyčkával. Ona opäť:
„Milujem ťa. Veľmi ťa milujem. Vidím, že môj Borisko potrebuje rozveseliť a prísť na lepšie myšlienky. Si dobrý, si fakt dobrý a preto ťa mám tak strašne rada.“ Vedela na čo čakal a provokatívne si zosunula obe ramienka vrchnej časti spodného prádla z ramien až na lakty a ihneď nato ich vytiahla naspäť. Vzrušovalo ho to. Chcel ich vidieť, chcel sa ich dotýkať. Rukami, perami, jazykom. Vyzliekla si legíny a otočila sa mu chrbtom. Veľmi pomaličky si začala sťahovať nohavičky a ešte pomalšie sa otáčala k nemu nazad. Pohľad do lona božsky krásnej ženy ho síce zdvíhal z postele, ale omnoho väčšmi čakal na obraz obnaženého bujného poprsia, ktoré sa mu na nej páčilo azda najviac.

„Medvedík, aj ja teba,“ s povzdychom povedal a zastonal, „medvedík.“

„Chceš si pozrieť svojho medvedíka? Chcel by sa môj Borisko dotknúť milovaného medvedíka?“ Rukami si mierne stláčala obe prsia. Rozopla si podprsenku, Boris prestal dýchať. Ešte chvíľu ho napínala až ju nakoniec tiež odhodila na zem ako všetko ostatné svoje ošatenie. Pravou nohou odsunula zvršky na podlahe stranou a vošla za Borisom do postele.

„Medvedík môj, si neskutočne prenádherná,“ volal ju tak kôli vcelku milému a drobnému hnedému znamienku na spodnej časti jej pravého prsníka pripomínajúce hlavu

malého medveďa z profilu. Pevné prsia spolu s oným medveďikom vždy vedeli Borisa dostať do stavu, kedy nemyslel na nič iné. Do stavu, kedy zabudol aj na to čo robil pred hodinou a nieto ešte predtým. Do stavu, kedy sa mu z hlavy okamžite vyplavili všetky negatívne myšlienky a spomienky.

„Borisko, sľubuješ? Sľúb mi to ešte raz. že už tu nebudeme dlho. Predáme to tu čo najskôr a kúpime si menší, jednopodlažný domček v tichej prímestkej časti niekde dole v meste. Ako sme si to hovorili. Malý rovinatý pozemok, trávnik, ktorý aj ja pokosím raz za čas, vieš s takou tou malou elektrickou štvorkolesovou kosačkou a nie takýto odporný obrovský dedinský kopcovitý dvor. Mňa to tu už fakt nebaví. Smrad, neustály hluk, už tu mám toho dost'. Borisko, že čo najskôr, Boorisko.“

„Samozrejme medveďik, pre teba všetko. Musíš byť trpezlivá. Všetko bude. Ako som sľúbil. Postupne, premyslene a systematicky. Netreba sa zbytočne priveľmi ponáhľať.“ Snažil sa jej pri konverzácii dívať do očí, ale živočíšny pud bol omnoho silnejší a zväčša jeho zrak spočíval na medveďikovi. Po takmer hodine najskôr nežne romantického, potom búrlivo vášnivého milovania Boris absolútne sexuálne uspokojený, ale i totálne fyzicky vyčerpaný padol na posteľ a behom sekundy tvrdo zaspal. Ráno ho zobudil hlasný rachot motora traktora. Vstal, poobzierať sa po spálni, posteľ bola prázdna, jeho medveďik tam už nebol a podišiel k oknu. Ale, ale Milanko, čo ty už zas z rána stváraš, pýtal sa v duchu pri pohľade na naštartovaný jednoosý malotraktor s pripojeným prívesom na kraji druhej strany cesty, kúsok nižšie od Borisovho domu. Skorý ranný hluk v podobe prenikavo rinčiacich cirkulárik domácej výroby, veľkých továrenských traktorov, i tých na kolene zlátaných alebo nepravidel'ne rapkajúcich jednovalcových motorov malotraktorov je typický a ničím neobvyklý pre obec ako je Bodiná. Malá dedinka, s počtom obyvateľstva nedosahujúcim ani päť stovák. Z geomorfologického hľadiska leží v Súľovských vrchoch uprostred Súľovsko-prečinskej kotliny v okrese Považská Bystrica. Nadpolovičná väčšina tuna žijúcich ľudí sa venuje pestovaniu zeleniny a chovu domácich hospodárskych zvierat. Z tých malých sliepky, králiky a z tých veľkých ošípané a hovädzí dobytok. Zápach živočíšnych fekálií a kikirikanie sa tu šíria z každého druhého dvora. Pán Boris Kuric, tridsaťpäťročný stavebný architekt spolu s jeho o tri roky mladšou manželkou, učiteľkou telesnej výchovy základnej školy v Považskej Bystrici, bývali v tejto obci odjakživa. Obaja sa tu narodili, obaja tu

strávili celé svoje detstvo a ako tínedžeri sa do seba zamilovali. V dospelosti sa zobrali a kúpili si voľnú parcelu a postavili si pod Borisovým odborným vedením dvojposchodový dom. Z ich manželstva, ktoré už trvalo bez jedného mesiaca dvanásť rokov, nezišlo doposiaľ žiadne dieťa. Borisova drahá polovička Ivanka mala detí v škole dosť a Boris ešte deti nechcel. Boris a Ivanka sa nevenovali žiadnej hospodárskej činnosti, ale rozložitý jednohektárový kopcovitý dvor bolo treba občasne pokosiť. Ivanka dostala od otca dvojhektárovú parcelu v neďalekom extraviláne obce. Obaja beztak žiadno daný pozemok nevyužívali, ale za to ich sused naproti, Milan Richtárik áno. To sa stávalo častým dôvodom ostrých hádok medzi Ivankou a Milanom. Pán Milan, päťdesiatročný starý mládenec, jednoduchý prostý dedinský chlap, poriadne nevychodil v minulosti ani základnú školu, mal svojský prístup k pôde, ktorá mu nepatrila. Ľudia v obci, aj samotný starosta si už na neho tak trochu zvykli. Ospravedlňovali jeho niekedy prazvláštne a čudácke správanie, je taký prostáčik, vidíš, inteligencia z neho nesrší, čože už s ním. Iba pani Ivanke vadilo, keď si Milan na jej neďalekej parcele od otca posadil zemiaky. Pán Milan si privyrábal občasnými prácami v obci, kosením obecných porastov, upratovaním cintorína alebo ako pomocník pri obecných kultúrnych udalostiach. Mimo toho sa živil pestovaním zemiakov, ktoré následne predával. Pôdu obhospodaroval sám svojpomocne s malým jednoosáčkikom, čomu sa všetci občania obce aj divili, ako to môže sám toľké hektáre zvládnuť. Ibaže Milanov názor, kde je voľné tam si môžem robiť čo chcem, Ivanka proste nezdíeľala. Staral sa aj o ovocné sady, ale nie na predaj. Z vlastných aj z tých nevlastných, najmä tých slivkových si vyrábal alkohol. Nikto sa ho ani radšej nepýtal ako a z rovnakého dôvodu by ho ani vyskúšať nechceli. Milan dni trávil ťažkou fyzickou prácou, nič iné ani nevedel a večery sa opíjal do nemoty. Každý podvečer zamieril do miestneho pohostinstva, sám za stolom popíjal a v stavoch ťažkej opitosti, kymáčajúc sa po celej ceste sa vracal domov, kde sa nie málokedy dopil až pod obraz Boží. Sám starosta sa s ním pokúšal už niekoľko krát hodiť priateľskú reč kôli rôznemu odpadu, ktorý Milan vyhadzoval na miestach ako vrbie pri potoku Bodianka a aj do vzdialenejších húštin nachádzajúcich sa ešte v katastrálnom území Bodiná, ale keď videl, že u jednoduchého Milana nepochodí, nechal veci tak. Boris si to ráno obliekol šedé tepláky a biele tričko z krátkym rukávom, bolo teplo. Zbehol dole po schodoch do spodnej časti domu a tam tiež nikoho. „Medvedík? Si tu?“ Obul si našuchovacíu obuv a vybehol z domu von na dvor. Poobzieral sa, nikoho nikde, iba Milana

zazrel na ceste nosiť odpad na prives pristaveného malotraktora a zišiel ku vstupnej bránke. Akurát prechádzal starosta na svojom aute, zjavne do práce na obecný úrad a keď zbadal Borisa stojaceho v bráne, zastavil. Stiahol okno.

„Ahoj Borisko, no čo s tým projektom? Už by som chcel doma začať s prerábkami.“

„Jasné Ferino, pracujem na tom. Už to budem mať hotové. Možno aj dnes, zavolať by som ti. Ale počuj, Ivanku hľadám. Nevidel si ju niekde dole po ceste?“

„Nie, nevidel som ju dnes. Nešla do práce?“

„Nie, na dnes mala voľno, vlastne celý týždeň.“

„Do obchodu nemohla ísť?“

„Nie, nie. Ja som si už nad ránom všimol, že nespí vedľa mňa. Ale vieš, myslel som, že išla na toaletu alebo sa išla napiť vody. Lenže ráno tam stále nebola, nikde v dome. Ani vonku na dvore. Nespomínala mi nič. Je to zvláštne.“

„Aha a kedy si s ňou bol naposledy?“

„Včera večer doma.“

„Borisko a tuna Milana si sa pýtal? Ten tu isto už od štvrtej nakladá a vyváža ten bordel zas kade tade. Ježiši aj s Milanom! On s tým asi nikdy neprestane. Ved' aj hore pri obecnom úrade dávam často pristaviť veľkoobjemový kontajner, aj vyhlásiť v rozhlase to nechávam a on to stále zaváža tam kde netreba. Kto raz toto bude po ňom upratovať.“

„Ja za ním ani radšej nejdem, ved' vieš aké majú s Ivankou stále spory. Ja sa ho opýtam a človek aby sa bál, že po ňom sekeru hodí.“

„Ale Borisko, Milan je neškodný. Je to čudák, rozumu moc nepobral, ale on by neublížil ani muche. Pod', skočím sa ho s tebou opýtať, ak máš z neho strach.“ Starosta zaparkoval auto na krajnicu a spolu s Borisom zišli pešo k pristavenému Milanovému naštartovanému traktoríku. Prives bol už do plna naložený rôznym železným odpadom,

reflektory zo starých motoriek, elektromotory a niekoľko plných modrých plastových vriec. „Ahoj Milanko! Čože tu ty zrábaš?“ Pán Milan Richtárik vychádzal práve zo starej kamennej hospodárskej budovy a v ruke držal krátke odrezky zhrdzavených oceľových roxorov.

„Zdravím chuapy,“ vyľakane sa na nich oboch pozrel a pomaličky položil roxory do už beztak po okraj naplneného privesu.

„Že čo porábaš?“ spýtal sa ho znova starosta.

„Tak, upratujem Ferino, upratujem. Ja nemám gazdzinú, šak víš, ja mosím sám upratac.“ Stále s vyhúkanými očami Milan odpovedal.

„Nevidel si moju ženu, dneska?“ Boris podišiel bližšie k Milanovi.

„Čo to?“ pán Milan sa obzrel vôkol seba.

„Že či si dneska nezazrel Ivanku,“ zopakoval Boris.

„Ja? Prečo by som mal ja práve hľadzec na tvoju ženu!“

„Iba či si ju Milanko dnes nevidel ísť niekam. Či nešla okolo teba. Iba či si ju náhodou nezazrel. Nič viac Milanko,“ vstúpil do rozhovoru starosta.

„Ne, ja hu dneskam nevidzel. Naozaj. Šak prečo by som vám chuapy klamal. Ja hu nevidzel ani včera.“

„Milan, ale ved' včera ste sa s Ivankou zasa pochytili pred obchodom. Hovorila mi to.“ Boris si dal ruky v bok.

„Jáj. Áno. Vidzíš, ja už na to aj zabúdel. To Ivanka furt do mna hučí, že som jej akýsi pozemek zebрал. Ale ja nikomu nič neberem, ja nekradnem. Dzesi čosi nasadzím, dze sa mi zdá vhodnô, ale nekradnem! To sa ani nevadzíme Borisko, to len tak. Šak víš, šak sme dobrí susedzia. Ja sa nehnevám na nikeho.“

„Boris a skúšal si jej zavolať?“ spýtal sa starosta.

„Nie, telefón má doma. Videl som ho v kuchyni. Však aj to je zvláštne, bez telefónu nikam neodchádza. Ani na dvor nevykročí bez neho pomaly.“

„Aha, rozumiem,“ starosta sa poškrabkal vzadu na hlave a otočil sa k Milanovi, „Milanko a ty kde vláčiš toto všetko? Koľko tam takého haraburdia ešte máš v tej starej maštali? Môžem sa pozrieť?“

„Čo tam víš čo nazierac. Nič len bordel no. Tu si pozri na vlečke. Ak by sa ci niečo steho hodzelo, si zeber. Ale chytro, ja už pojdzem, mám dosc roboty ešte chuapy.“

„Nie, díky Milanko.“ Pán Richtárik sadol na sedačku na prives za traktor a pridal plyn. Motor zaburácal, zasmradil a Milan sa s odpadom začal pomaly vzdial'ovať. „Pod'me tam fakt pozrieť, čo tam ten somár fakt má,“ zahlásil starosta hned' ako zvuk starého jednovalca slábol v diaľke. Obaja vošli do kamennej budovy a obzierali starý prehrdzavely železný odpad, zničené náradie a pár starých plácht a kobercov. „Boris! Aha! Krv! Milan nechová už roky zver, že?“

„Nie, nechová nič. Čo sme sa s Ivankou nas'ahovali tuna do nového domu, tak nechoval nič. To je dost' krvi, nezdá sa ti Ferino? Nevyziera, žeby sa Milan len porezal o niečo ostré. Ani som si nevšimol, že by bol poranený. Nemal nič obviazané.“

„Vieš čo Boris. Pod'me mi odtiaľto! Asi zavolám preistotu políciu, nejak sa mi to celé nezdá. Pod'!“

„Počkaj počkaj, Feri! Hádam tým nechceš povedať, že...“ starosta mu okamžite skočil do reči.

„Nič tým nechcem povedať, ale pod'!“ Obajavyšli naspäť na cestu a zamierili k starostovému autu. „V aute mám telefón, radšej ich zavolám.“ Zobral telefón z auta a vytočil stopäťdesiatosem. „Dobrý deň, tu starosta obce Bodiná, okres Považská Bystrica, František Kl'účik. Chcel by som poprosiť hliadku k nám do obce, dom číslo dvadsaťštyri. Máme tu podozrivého Milana Richtárika, proste je u neho v hospodárskej budove veľa krvi.“ Starosta sa pozrel na Borisa, ten sa akurát chytal za čelo. „Áno, d'akujem, budeme tu

čakať.“ Zložil. „Borisko, že do dvadsať minút sú tu, tak počkáme. Alebo choď, ak máš niečo na práci. Zháňaj Ivanku, alebo mi choď dokončiť ten projekt.“

„Fero! Myslíš, že Ivankine zmiznutie a to obrovské množstvo krvi v Milanovej budove majú niečo spoločné?!“

„Borisko, nerob z komára somára. Ten hlupák Milan isto pytliači. Tvoja Ivanka si len niekde odbehla alebo čo a telefón si proste zabudla doma. Ak Milan aj pytliači, tak nech ho zabásnu! Už s ním bude pokoj. veď aj tak ho tu má už každý plné zuby. Ani mňa nepočúva! Videl si? No videl si? Zasa ten odpad išiel niekam do vrbia zaviezť. Už dosť! Dlhú sa s ním jedná v rukavičkách. Je to síce debilko, ale čo je moc, to je moc!“

„Počkám s tebou!“ razantne povedal Boris, ktorého obavy sa na jeho tvári každou minútou stupňovali. Nekonečne dlhých dvadsať minút, ale nakoniec hliadka dorazila.

„Dobry deň páni. Starosta, František Klúčik, ja som vás volal. Podťte sa sem pozrieť. Majiteľ tejto kamennej budovy, Milan Richtárik, veľa krvi je tam. Myslím si, že pytliači.“ Starosta sa naklonil k jednému z policajtov a pošepol: „Tuna Boris nemôže nájsť svoju manželku a bojím sa, že, no viete, Ivanka, Borisova žena mala konflikt s pánom Richtárikom.“ Obaja policajti si obzreli vnútrajšok starej budovy.

„Kde je teraz pán Richtárik?“ spýtal sa vyšší z uniformovaných mužov.

„Vyváža odpad zas niekam do húštiny, asi viem kde,“ odpovedal starosta.

„Dobre. Vy, pane tu ostaňte,“ ukázal na Borisa, „a Vy, pán starosta pôjdete s nami do auta a budete nás navigovať na miesto kde by teraz mohol byť ten pán Richtárik.“ Obaja nadporučíci, Peter Valo a Ján Mikovský spolu so starostom došli na miesto pod prvým domom v dedine kde videli Milana vykladať odpad do vrbového hustého porastu. „Haló, pane! Polícia! Stojte, nehýbte sa! Čo tam robíte?!“

„Ja, ja, ja,“ zakoktal sa Milan. „Ja tu len vykladám nejaké veci, nič víc!“

„Chod'te od toho traktora ďalej a dajte si obe ruky tak, aby som na ne videl!“ zakričal nadporučík Peter Valo a potichu dodal, „Janko, chod' to prosím ťa skontrolovať. Všetky tie vrecia.“ Po ani nie minútke obhliadky obsahu odpadových vriec sa otočil, vytasil služobnú zbraň a začal kričať na Milana Richtárika.

„Lahnite si na zem s rukami za hlavou!“

Malá, štvorcová miestnosť so zamrežovaným oknom, s jedným malým stolíkom a dvoma stoličkami. Na jednej z nich sedel pán Milan Richtárik a na druhej vypočúvajúci príslušník policajného zboru. „Takže ešte raz, pán Richtárik. Zabili ste pani Ivanu Kuricovú?“

„Nie! Keľo rázy to mám ešte zopakovac?“ Pán Milan pri odpovedi plakal.

„Dobre. Tak mi to prosím Vás celé povedzte od začiatku, pomaly, podrobne a s kľudom.“ Pán Milan prestal plakať, z hlboka sa nadýchol a začal rozprávať.

„No ja som ráno vstal okolo štvrtej hodziny, ja tedy vstávam. Išól som do maštale, to tá kamenná budova dze sce našli tú Ivankinu krv. Môj ocec, ešte ako maštal používal, nech mu je zem ľahká. Po dáke náradzie a že pôm hore na roľu dačo porobic. A našél som ju tam! Ivanku! Bola mŕtva, rozeznám živú bytosc od skapatej. Zľaknul som sa jak hovado! Čo som mal robic? Ja neviem dze sa tam zebrała. Bál som sa, že to na mňa hodzia, že ja hu zatokánel. Kto by verel, že ja nie, kej se mňu sa furt vadzela. Tak ma napadlo, že sa jej mosím dáko zbavic, že ju porozriezam na menšô a vyhodzím pod dzedzinu. Tak som aj spravel. Porozriezal, dal do vriec a na traktorku vyviezel do vŕbia. Ja hu nezabil! Prisahám. Verce mi! Ja som len nevedzel čo robic, že reku mosím sa jej zbavic, aby zle nebulo.“ Pán Milan Richtárik sa opäť rozplakal.

„Spísané to máme, ostatné už nechajme na súd. Predložia sa dôkazy, ktoré jednoznačne svedčia proti Vám, pán Richtárik. Vy ste mali dokonca aj motív. No neviem neviem. Asi lepšie by ste mali, keby ste sa ku všetkému priznali. Do súdu budete vo väzbe a rozmyslite si či nezmeníte svoju výpoveď.“

V ten deň večer sedel pán Boris Kuric v kuchyni vo svojom dome a popíjal tvrdý alkohol. Započul slabé zaklopanie. Otvoril dvere. „Ahoj medvedík. Pod' rýchlo dnu až ťa niekto neuvidí. Mladá dvadsaťročná blondínka Aneta z horného konca vošla dnu a okamžite Borisa objala.

„No čo Borisko, ako? Všetko v poriadku? Podľa plánu? Lúbkam ťa, veľmi ťa ľúbkam. Aký si statočný.“ Aneta Borisa vášnivo pobožkala.

„Jasné medvedík, všetko v poriadku. Klaplo to. Ako sme si naplánovali. Práveže ešte lepšie ako sme plánovali! Ten starosta prišiel ako na zavolanie. Super! A blázon Milan Ivanu dokonca roštvrtil, čím si ešte väčšmi zavaril. Z toho sa už nevykrúti, debil. Pekne, pomaličky, systematicky medvedík. Teraz musím hrať smutného vdovca a za pár týždňov to tu predám a kúpime si dom niekde v meste. Ako som sľúbil medvedík. Kde si vlastne zmizla v noci? Hľadal som ťa.“

„Prepáč Borisko. Zaspinkal si tak pekne a nechcela som ťa budiť. Išla som radšej domov, keby tu ráno obsmrdala polícia, až ma tu náhodou nenájdu. Bolo by to podozrivé. Že sa nehneváš na svojho medvedíka?“

Večer predtým, keď sa pán Milan vracal z pohostinstva, Boris svoju manželku Ivanku uškrtil v prízemí domu a telo po tom, ako Milan zaspal odniesol do jeho starej kamennej hospodárskej budovy. Mysliac si, že keď Ivankine telo nájde, spanikári, sám zavolá políciu a tí mu jej vraždu okamžite prišijú. Nečakal však, že si to pán Milan ešte priťažší. Boris sa nemusel deliť s majetkom ako by to bolo bývalo pri rozvode a spokojne bude môcť žiť a neskrývať sa so svojou mladou milenkou Anetou, so svojim medvedíkom.